

РЕШЕНИЕ

№ 20972

гр. София, 27.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в публично заседание на 13.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **11458** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по повод на жалба с вх. № 25104 от 15.10.2025 г. и вх. № 27006 от 03.11.2026 г. по описа на Административен съд – София град (АССГ), подадена от С. А. С. Х., ЛНЧ [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], блок 1, ап. 20, чрез адв. И. С. от САК, със съдебен адрес [населено място], [улица], партер срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 1, б. з) г) от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) № ГРАМ-1471563 от 04.10.2025 г, издадена от младши автоконтрольор към сектор „Пътна полиция“, Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи (ОДМВР) С., с която спрямо жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка „временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП, до решаване на въпроса отговорността, но не повече от 6 месеца“.

С жалбата се твърди, че обжалваната заповед е незаконосъобразна, издадена в нарушение на процесуалния и материалния закон и е в несъответствие с целта на закона. Посочено е, че с обжалваната заповед е наложена мярка за нарушение на чл. 175, ал. 3 ЗДвП, която норма е санкционна и не съдържа правило за поведение, което да бъде нарушено. Излагат се аргументи, че неспазването на изрично записаното в закона задължение да се уведоми собственикът на моторно превозно средство (МПС) за служебното прекратяване на регистрацията има правни последици. В тази връзка е подчертано, че ако собственикът не е бил уведомен за служебното прекратяване на регистрацията, не би могъл да съобщи този факт и на всяко лице, на което е предоставил управлението на автомобила. Инвокират се съображения, че веднага след проверката

е отстранено нарушението и е предоставен на административно наказващия орган сключена валидна застраховка „Гражданска отговорност“ (ГО). В хода на съдебното производство, оспорващият, редовно призован, не се явява, представлява се от адв. И. С. от САК, който поддържа жалбата и предлага да бъде уважена. Претендира сторените съдебно-деловодни разноски, съгласно представен списък.

Ответникът – младши автоконтрольор, сектор „Пътна полиция, ОДМВР – С., редовно призован, не се явява и не се представлява.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Заповедта, която е предмет на обжалване в настоящето производство, е издадена въз основа на съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН), серия ГА, № 3497455 от 04.10.2025 г., издаден от В. В. В., на длъжност „младши автоконтрольор“ при сектор „Пътна полиция“, ОДМВР С., с който е установено, че на 04.10.2025 г., около 12:08 ч., С. А. С. Х. е управлявал лек автомобил Пежо 3008 с рег. [рег.номер на МПС], собственост на Д. П. П., по АМ Т. посока [населено място] на км 243 на паркинга на бензиностанция ЕКО, като при извършена проверка с РСОД е установено, че МПС е с прекратена регистрация на 10.09.2025 г. по чл. 143, ал.10 ЗДвП във връзка с липса на Гражданска отговорност. С АУАН са иззети 2 бр. табели с номер С., СУМПС и СРМПС.

Въз основа на данните в административната преписка, ответникът по делото е издал обжалваната Заповед за прилагане на ПАМ на 04.10.2025 г. и е наложил принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. з) г) ЗДвП, а именно „временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца“.

В хода на съдебното производство са приети като писмени доказателства представените с жалбата и административната преписка документи, както и допълнително ангажираните такива.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата в подадена в предвидения в чл. 149 от АПК 14-дневен преклузивен срок. Изхожда от надлежна страна – адресат на обжалвания административен акт, имаща право и интерес от обжалване, поради което се явява процесуално допустима. Това задължава съда да я разгледа по същество относно нейната основателност.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорената заповед (чл. 168, ал. 1 от АПК) и на основанията, посочени в чл. 146 от АПК, съдът намира, че е издадена от компетентен орган.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 4 и т. 5, б. "а" се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон, съобразно тяхната компетентност. Компетентността на младши автоконтрольор В. В. В. при сектор „ПП“ – ОДМВР, С. по издаване на процесната заповед произтича от Заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, заповед № 343з-2241 от 22.08.2025 г. на директора на ОДМВР-С., както и писмо № 343р-5455 от 25.03.2026 г. на ВПД директор на ОДМВР – С..

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорената заповед (чл. 168, ал. 1 от АПК) и на основанията, посочени в чл. 146 от АПК, съдът намира, че обжалваният акт е издаден в предвидената в чл. 59, ал. 1 от АПК писмена форма, но не притежава задължителните реквизити, визирани в чл. 171, т. 1, б. „з) г)“ от ЗДвП, във връзка с чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, което води до съществено нарушение на производствените правила. В същата са посочени фактическите обстоятелства, възприети от органа, но липсва конкретизация на правните обстоятелства.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на обжалвания административен акт обхваща преценката дали са установените от административния орган релевантни юридически факти /изложени като мотиви в акта/ и доколко същите се субсумират в посочената като правно основание за неговото издаване правна норма, респективно дали се следват разпоредените с акта правни последици.

Съгласно нормата, посочена като правно основание за издаване на процесния административен акт – чл. 171, т. 1, б. з) гг) ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ на водач за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5.

Приложената на жалбоподателя ПАМ от фактическа страна се основава на управление на МПС със служебно прекратена регистрация поради несклучване на задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ за управляваното от него МПС. Съгласно разпоредбата на чл. 143, ал. 10 ЗДвП, посочена в заповедта, служебно се прекратява регистрацията на пътни превозни средства, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането (КЗ) и се уведомява собственикът на пътното превозно средство. Служебно прекратена регистрация на пътно превозно средство се възстановява служебно при предоставени данни за сключена застраховка от Гаранционния фонд по реда на чл. 574, ал. 6 или по желание на собственика след представяне на валидна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите.

В конкретния случай няма данни до собственика на автомобила да е изпращано уведомление за служебно прекратената регистрация на МПС по чл. 143, ал. 10 ЗДвП. г.

Видно от приложената по делото застрахователна полица № BG/22/125003367998 от 06.10.2025 г. за застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ за лек автомобил Пежо 3008 с рег. С., се установи, че веднага след нарушението на 04.10.2025 г. има сключена валидна ЗГО. Следователно държавната принуда в конкретния случай, насочена едновременно срещу МПС, на което с АУАН са отнети регистрационните табели и срещу водача, се явява прекомерна и непропорционална. Обществения интерес е защитен, като с отнемане на регистрационните табели и СРМПС, а нерегистрираното превозно средство е спряно от движение. Същевременно държавната принуда по отношение и на жалбоподателя, се явява непропорционална, доколкото с още преди издаване на оспорената ЗППАМ е сключвана и застраховка "ГО" и следователно необходимостта от превенцията за извършване на повторно нарушение с това МПС е отпаднала.

С оглед гореизложеното няма надлежно приложени доказателства, че са налице основанията за извършено нарушение от категорията на посочените в разпоредбата чл. 171, т.1, б. з)гг) ЗДвП, а именно чл. 175, ал. 3 ЗДвП, което означава, че на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка без наличие на правно основание.

Приложената на С. А. С. Х. с обжалваната заповед ПАМ на основание чл. 171, т. 1, б. з)ГГ) ЗДвП) – „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който е извършил нарушение на чл. 175, ал. 3 ЗДвП до решаване въпроса за отговорността“, е в нарушение и при неправилно приложение на материалния закон.

С оглед на гореизложеното, жалбата е основателна и оспорената заповед следва да бъде отменена. При този изход на спора, следва да се уважи като основателно направеното от жалбоподателя искане за присъждане на сторените съдебно – деловодни разноски в размер на 311,89 евро (триста и единадесет евро и осемдесет и девет цента) – държавна такса и заплатено адвокатско възнаграждение.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 предл. 2 от АПК, Административен съд

- София град, Трето отделение, 8-ми състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на С. А. С. Х., Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 1, б. з) гг) от Закона за движение по пътищата № GRAM-1471563 от 04.10.2025 г, издадена от младши автоконтрольор към сектор „Пътна полиция“, Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи С..

ОСЪЖДА Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи да заплати на С. А. С. Х., ЛНЧ [ЕГН] сторените по делото съдебно – деловодни разноски в размер на 311,89 евро (триста и единадесет евро и осемдесет и девет цента).

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: